

Yevmiye 13010

2015-02-28 22:40:58 +0200

Yazdıklarımı kim anlıyor sorusunu sormak zorudan hissediyorsan yazık sana. Kim okuyor? Kim okumuyor ki?

Yirmi yıl sonra durduk yere meşhur olacakmışım gibi geliyor. Kim olduğumu bilemeyecekler ve araştırdıklarında bulamayacaklar. Beni arayacaklar. Bulamadıklarında güleceğim.

Osmanlıcılık bir hikaye oluşturmak zorunda ama bu hikayeye kendi inanması onun hikaye oluşturma kapasitesini öldürüyor. İnsanların kendi uydurdukları hikayeye insanmaları gerçekten koparıyor. Bu da daha yalınkat hikayeler oluşturulmasına sebep. Hikayelerin güzelliği gerçeğin karmaşıklığına ve inceliğine yaklaşabilmesinde. Ancak bu insanın kendini gerçekle başbaşa bırakmasıyla ortaya çıkan bir hikaye, oturup, bir insanı olduğu gibi anlatmaya heves ederseniz adam gibi yazabiliyorsunuz. Yoksa yağlama ballama durumuna girmek veyahut şeytan yaratmak çok kolay.

Ancak insanları olduğu gibi anlamak deyince, şeytana da meleğe de ram olmadığın için insanların hoşuna gitmiyor. Onların pek çoğu dünyada da, hikayelerde de melekler ve şeytanlar görmek istiyor. Şeytanı insanca anlatırsanız, onu mazur görmüş oluyorsunuz. Meleği insanca anlatırsanız, onun kıymetini görememiş oluyorsunuz. İşin içine egolar ve kamplar da giriyor. *Ben varken o kim* egosu ve *bizden mi, ondan mı* kampçılığı.

Bundan kaçabilmek güzel olurdu. Bundan kaçmak zor. Bazı zamanlar imkansız. Artık daha zor belki. Önceden insanların siyasetten başka konuşacak şeyleri de varmış, zamanımız giderek daha yeknesak konulardan ve insanlardan geçilmiyor. Nasıl yapacağız?

Gündemi Instagram'dan takip ediyorum. Bir arkadaş kocasıyla *padışah kıyafetli* eski bir fotoğrafı paylaşıp, *biz de milletvekili aday adayı olsak* mı demiş. Burada bir hikmet olduğunu anladım ama hikmetin ne olduğunu anlamadım. Akşam X- *milletvekili aday adayları toplantısını gördün mü, padışah kıyafeti falan giyen adamlar vardı, çok komikti* dedi. Ben tabii ki görmedim ama en azın-

dan fotoğraftaki hikmeti anladım. Bugün belki haberleri de okur, konunun ne olduğunu anlarım. *İnsan Yalakalığının Dorukları* isimli bir çalışmaya konu olabilir. (Akabinden not: Şöyle bir baktım haberlere, göremeyince fazla araştırmadım.)

Bu gerçekten işe yarıyor mu acaba? Yöneticiler kendileriyle *aynı fikirde* olunmasını sevebilir. Onlar da insan ve fikirlerinin doğruluğunu tasdik ettirmek ve yönettikleriyle aynı kafa yapısında olduklarına inanmak isterler. Ancak açık seçik yalakalığın adı belli soytarılar dışında hoş gideceğini sanmam. Soytarılardan da ciddiye alınmamak gibi bir kusurları vardır.

Bilgiden uzak kalmak benim için bir hobi haline gelmeye başladı. Eğlenmek için gazete/yorum okuduğum oluyor ama bunları da öğrenmek maksadıyla değil, o an vakit geçirecek daha iyi bir şey yoksa istiyorum. *Daha iyi bir şey* derken, mesela İngilizce Red Kit okumak bile daha iyi bir şey.